

Miia Jaakkola

Sinisen Tulen Tuhkaa

Eliittisotilaat

SINISEN TULEN TUHKAA

Eliittisotilaat Osa 2.

Miia Jaakkola

Sinisen Tulen Tuhkaa

Eliittisotilaat Osa 2.

© 2018 Jaakkola Miia

Kannen kuvan suunnittelu ja toteutus: Mirja Aronen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0376-2

LUKU 1.

Alessia

Pilvi lipui hypnoottisen hiljaa valkoisen kuun ohitse, jatkaen sitten matkaansa mustan, tähtiä täynnä olevan taivaan halki. Miksi kuu näytti maan päältä katsottuna niin kauniilta? Se oli pelkkää kiveä ja kraatteria, jonka ihmiselle näkyvä muoto vaihteli yö yön perään sen mukaan, missä vaiheessa kiertoaan se oli. Kuun valo ei ollut sen omaa, se heijasti auringon valoa, eikä se koskaan näyttänyt pimeää puoltaan. Se oli valheellinen taivaankappale. Yhtä valheellinen kuin mies, jota rakastin. Suljin hetkeksi silmäni, kun tunsin huulillani Nicholaksen huulien polttavan kosketuksen. Sen suudelman, jonka hän oli antanut minulle yhtenä tällaisista öistä, kun olin yrittänyt paeta tästä paikasta, joka repi sydämeni satoihin palasiin, paikasta, jonne en kuulunut. Puristin hampaani yhteen ja pakotin itseni työntämään mielikuvan syrjään. Pystyn unohtamaan hänet. Jos keskityn riittävän syvästi vain näkemään, kuulemaan ja tuntemaan sen, mitä on täsmälleen nyt ja tässä, ehkä unohdan itsenikin. Ehkä unohdan samalla myös sen, missä olen ja miksi. Ja juuri sitä halusin tältä vartiosta valvotulta yöltä. Unohdusta. Niin. Keskity kuuhun. Keskity tähtiin ja metsään ympärilläsi, Alessia. Älä keskity siihen, mitä menetit. Älä keskity Nicholasiin, äläkä etenkään muistele niitä sanoja, jotka hän lausui sinulle, kun näit hänet viimeisen kerran.

Sinä et ole minulle yhtään mitään, sinä et ole yhtään mitään, et yhtään mitään... sanat kaikuivat päässäni, sydämessäni, ja puristin kynteni kämmeniini. Lopeta. Älä ajattele sitä. Kipu säteili rinnasta vatsaan saakka, valtasi koko kehon kuin jokin kutsu-maton, ihoni alle pesiytynyt loinen.

Otin yhden puun, ja heitin sen nuotioon, pakottaen itseni irti ajatuksistani. Oli merkillistä, kuinka kehon tuntemukset olivat niin syvästi sidoksissa ajatuksiin. Kun sai ajatukset lakkaamaan, sydänkin lakkasi särkemästä. Sitten oli enää hiljaisuus. Kumiseva tyhjiys, johon uppoaminen tuntui joka kerta yhtä helpottavalta. Se oli kuitenkin vain lääke pahimpaan särkyyn, ei parannuskeino. Ilmassa tuntui jo talven kirpeys, lumen ensi aavistus. Nuotiosta satunnaisesti sinkoilevat keltaiset kipinät räiskyivät ja pokahtelivat, tuoden ainoat äänet hiljaisuuteen. Tulen katseleminen oli minusta lumoavaa, sillä mitä kauemmin siihen katsoin, sitä elävämmäksi se muuttui. Pian ympärillä ei ollut enää mitään muuta, kuin liekkien hidas valssi. Tanssi. Valssi. Nicholas. Huokaisin. Tämä oli toivotonta. Minä olin toivoton.

Nostin katseeni nuotiosta vilkaistakseni ympärilleni, pimeään metsään, ja hetken aikaa silmissäni tanssivat keltaiset pillkut, kuin yössä lentelevät tulikärpäset. Värehdin vilusta, kun muistin, miten arvaamaton todellisuus minua ympäröi. Kääriydyin tiukemmin viittaani. Jotakin ympäristössä oli muuttunut ensimmäisen tasokilpailun läpäisyn jälkeen. Metsä tuntui elävän ympärilläni enemmän. Kuin olisimme eläneet viimeiset kuukaudet jonkinlaisen kuplan sisällä ja tulleet nyt ulos todelliseen maailmaan. Jollakin lailla tiesin sen olevankin niin. Ensimmäisen tason alokkaita ympäröi suojataikuus, joka ei suojannut meitä enää.

Kuulin rasahduksen metsästä ja terästäydyin. Sydämeni jyskytti äkkiä aavistuksen kovempaa, kun tuijotin metsän pimeyteen. En nähnyt mitään epätavallista. Ääni saattoi olla

mikä tahansa, mutta sen lähde oli silti tarkistettava. Sytytin soihdun, puristin tikaria toisessa kädessäni ja kävelin hieman lähemmäs metsänlaitaa. Kiiluvat silmät katselivat minuun lähes maan tasalta. Pian sen viereen ilmestyivät toiset ja kolmannet. Kun lähestyin niitä tulen kanssa, kolme pientä ozzya kääntyi ja otti jalat alleen, paeten vikkelaasti takaisin metsän pimeyteen. Ne eivät selvästikään pitäneet tulesta. Äkkiä kohonnut sydämeni syke laski hieman ja palasin takaisin vartio paikalleni.

Mielessäni risteilivät sekaisin helpotus ja pettymys. Helpotus siitä, että mitään pahaa ei ollut tapahtunut. Pettymys siitä, että Caressa ei palannut leiriin vielääkään vaikka odotin yhä joka päivä, että hän saapuisi. Hänen kasvonsa käväisivät mielessäni, kun laskin tikarin takaisin vierelleni ja istuin nuotion viereen. Missä ihmeessä hän mahtoi olla? Selittämätön pelko kouraisi sydäntäni joka kerta, kun annoin itseni ajatella häntä. En ollut unohtanut mitään, mitä hän oli tehnyt puolestani. Muistin elävästi viimeisen kerran, jona näin hänet. Hän oli vaihtamassa leiriä, ja hän pakotti minut ottamaan vastaan ensimmäisestä tasokilpailusta voittamansa asun, joka oli niin arvokas, että kun olin koskettanut sitä asua, olin tuntenut itseni arvottomaksi pukemaan sitä päälleni. En ollut ansainnut sitä. Ja silti Caressa oli antanut sen minulle. Ja vaikka ylikomentaja oli saanut tietää asiasta ja vienyt asun minulta pois, en voinut unohtaa sitä, että Caressa oli yrittänyt suojella minua sillä tavoin. Miksi? En vielääkään ymmärtänyt sitä. Miksi hän välittäisi minusta niin, että antaisi minulle jotakin niin arvokasta? Minä olin koko lyhyen tuttavuutemme ajan ollut heikko, itkuinen ja säälittävä, eikä kenenkään tällaisessa paikassa pitäisi välittää sellaisesta ihmisestä vähääkään. Mutta jostakin syystä, Caressa oli välittänyt. Ja nyt hän oli kadoksissa, enkä voinut kysyä keneltäkään missä hän oli. En voinut kysyä, oliko hänelle tapahtunut jotakin pahaa, koska

tämä sairas maailma ei sallinut ystäviä, eikä sitä, että saisin olla hänestä huolissani. Ennen olin vaistonnut kaukaa etenkin ihmiset, joilla oli voimakas aura, tai jotka merkitsivät minulle jotakin. Kuten Caressan, Nicholasin ja ylikomentajan. Nyt vaistoni olivat sammuneet, enkä tuntenut kenenkään läsnäoloa, kuten ennen.

Sorkin nuotiota kepillä, saaden kipinät lennähtämään ilmaan, ja ajattelin synkkänä uutta kouluttajaani, jonka uskoin olevan syy vaistojeni sammumiseen. Hänen koulutustyylinsä ei varsinaisesti suosinut minkään kaltaisia pehmeitä kykyjä. Mutta kaiketi tämä oli välttämätöntä, jos aioin selvitä. Sen olin viimein oppinut. Olin oppinut, miten täällä selvidyttiin. Olin oppinut sietämään kipua, kylmyyttä ja yksinäisyyttä. Olin oppinut tukahduttamaan tunteeni, tappamaan ne kuin häiritsevät itikat iholta. Olin viimein oppinut olemaan itkemättä. Mutta öisin... silloin pieni osa sydämeistäni yritti räpistellä siipiään, ja muistuttaa minua ihmisistä, joita kaipasin.

Olkapäähäni tartuttiin yllättäen lujalla otteella, ja säpsähdin irti synkistä ajatuksistani. Tartuin tikariini, mutta käteni väännettiin selkäni taakse. Otteeni aseesta irtosi ja tikari kolahti maahan. Paniikki syöksyi lävitseni, ja aloin pyristellä hyökkääjän otteessa. Yritin huutaa varoitusta muille, mutta ääneni tukahtui suuni eteen painettuun käteen.

Samassa hetkessä näin, kuinka metsästä alkoi virrata mustiin pukeutuneita, hampaisiin asti aseistautuneita hahmoja. Hahmot piirittivät leirimme, ja alkoivat kiskoa ihmisiä teltoistaan väkivaltaisesti. Yhtäkkiä paniikki ja huuto täytti leirimme, ja sydämeni hakkasi kauhusta, siitä ymmärryksestä, että minä olin antanut tämän tapahtua.

Minuun tarttunut hyökkääjä käski minun nousta ylös. Hän irrotti otteensa suuni edestä, koska ilmiselvästi hänen ei enää ollut tarpeen vaihtaa minua. Samassa hyökkääjä sitoi käteni selkäni taakse karhealla köydellä. Yritin polkaista hänen

jalkansa päälle, kun hänen huomionsa oli kiinnittyneenä muualle, mutta hän oli varautunut eleeseeni, ja väisti, murah-
taen ärtyneenä. Hän kiristi otettaan köydestä ja veti selkäni
rintaansa vasten painaen toisen kätensä kurkulleni. En saanut
kunnolla henkeä, hänen puristaessaan nyt henkitorveani kä-
dellään, ja vaistomainen reaktioni oli alkaa pyristellä otetta
vastaan.

- Yritä tuota vielä kerran, ja kierrän tämän köyden käsiesi
sijasta kaulasi ympäri, hän murisi uhkaavalla, kylmällä
äänellä, ja jähmetyin aloilleni. – Sitähän minäkin, mies
murahti, ja hellitti otteensa kurkultani. – Mene polvillesi
maahan, hän murahti seuraavaksi, ja kun en heti tehnyt
mitä käskettiin, hän painoi minua hartioista niin lujasti,
että romahdin maahan. Samassa hän kietoi köyden tiu-
kasti nilkkojeni ympäri, kiristäen sen niin kireälle, että
inahdin. – Maahan, vatsallesi, hyökkääjä käski seuraa-
vaksi.

Koska käteni olivat selkäni takana sidottuina, käskyn nou-
dattaminen oli haastavaa, ja epäröin hetken liian kauan. Mie-
hellä ei totisesti ollut kovin kummoinen kärsivällisyys, sillä
hän tönäisi minut maahan rajusti, kun en totellut välittö-
mästi. Yritin osua jäiseen maahan oikea olkapää edellä, jot-
ten olisi satuttanut kasvojani, mutta en voinut välttyä osu-
malta. Ähkäisin kivusta, kun mies vihdoin etääntyi minusta,
jättäen minut makaamaan maahan. Kohotin katsettani, yrit-
täen nähdä tilanteemme. Vaikka oli pimeää, kuu ja nuotio
valaisivat ympäristöä sen verran, että pystyin näkemään riit-
tävästi.

Hyökkääjiä oli enemmän kuin meitä, ja vaikka osa meistä
yritti pistää vastaan, yllätyshyökkäys oli ollut pelottavan te-
hokas. Nämä eivät olleet mitään amatööriä, he olivat toteut-
taneet tämän kaiken niin hiljaisesti, niin taitavasti, että meillä
ei ollut toivoakaan. Taistelu - jos sitä saattoi edes sellaiseksi

kutsua - oli ohitse nöyryyttävän nopeasti. Meidät oli pakotettu maahan vatsallemme, köytettyinä ja avuttomina. Kun hyökkääjät neuvottelivat keskenään kauempana, vieressäni makaava Damacia vilkaisi minuun.

- Ihan mielenkiinnosta, urpo, miten helvetissä annoit tämän tapahtua? hän sähähti. – Jos olisit varoittanut, olimme olleet hereillä, valmiina. Sen sijaan annoit noiden päästä kimppuumme ja nyt me kaikki kaikesta päätellen kuolemme sinun takiasi.

Puristin silmäni kiinni. En voinut puolustautua mitenkään. Minä *olin* vastuussa tästä.

- Dama on hiton oikeassa. Jos nuo ei tapa sinua, me tapetaan, Yandel murahdi.

Minua vastaan hyökännyt mies kääntyi meitä kohti.

- Nyt joka iikka ne turvat kiinni siellä! mies ärähti, ja harpasi samalla lähemmäs meitä jäaden seisomaan yläpuolellemme mustana, synkkänä hahmona.
- Mitä te haluatte? Ehkä me voidaan neuvotella..., Yandel aloitti, mutta hyökkääjä potkaisi häntä kylkeen, saaden hänet ähkäisemään ja vaikenemaan.
- Saatte aivan taatusti tietää, mitä me haluamme. Mutta sitä ennen te pidätte turpanne kiinni. Jos kuulen täältä vielä yhdenkin sanan, leikkaan henkilökohtaisesti puhujan kielen irti, ja voitte olla varmoja, että anelu ei tehoa minuun enää siinä vaiheessa. Pitäkää tätä varoituksena, mies ärjäisi, ja harppoi sitten takaisin tovereidensa luokse.

Mies näytti olevan joukkonsa johtaja, sillä hänen matala äänensä kuului ylimpänä hyökkääjä joukkion keskeltä hänen neuvotellessaan heidän kanssaan jatkosta. Muutamat heistä oli jätetty vartioimaan meitä, ja he tuijottivat meitä synkkinä, vaitonaisina.

Huomasin, kuinka jotkut yrittivät vaivihkaa irrottautua köysistään. Omat ranteeni oli sidottu niin tiukasti selkäni taakse, ettei ollut toivoakaan irti pääsemisestä. Köydet hierisivät ja puristivat niin, että pelkäsin veren lakkaavan pian kiertämästä käsissäni. Kukaan ei uskaltanut enää puhua. Maa hohkasi kylmää allani, ja samaa kylmää valui sydämeeni sitä mukaa kun ymmärsin, miten saamarin pahasti olin mokannut.

- Voi, ne pienet ressut yrittävät venkoilla irti köysistään, toinen meitä vartioimaan jätetyistä miehistä sanoi äkkiä toverilleen, joka hörähti huvittuneena.
- Kuka yrittää? kuulin äkkiä saman synkän, kylmän äänen kauempaa. Siinä äänessä ei ollut mitään huvittunutta. Se sai kylmät väreet kulkemaan pitkin käsivarsiani.

Joukon johtaja harppoi jälleen luoksemme. Hän viittoi toiselle miehistä, ja mies marssi Damacian luo. Mies kiskaisi tytön ylös viereltäni, ja työnsi tämän johtajan eteen. Mies piteli tyttöä pystyssä, sillä köydet oli sidottu todella tiukkaan nilkkojemme ympärille.

- Sinä siis yritit irrottautua köysistä, niinkö? johtaja kysyi.
- Totta kai yritin, Damacia vastasi, pyristellen yhä köysiä vastaan. – Vai luuletteko te, että makaan maassa ja hyväksyn kohtaloni yrittämättä taistella, mitä?

Mies oli hetken vaiti, ilmeisesti tarkastellen tyttöä. Hänen ilmettään en kuitenkaan voinut nähdä naamion takaa.

- Luulitko sinä voittavasi meidät yksin, tyttö, mitä? mies kysyi, nyt huvittuneen kuuloisena.
- Ei se mahdotonta olisi.
- Eikö? Esityksestänne päätellen me olisimme voineet hyökätä kimppuunne kirkkaassa päivänvalossa ja laittaa teidät pakettiin kahdessa minuutissa. Yliarvioimme vastustajamme selvästi, teitä vastaan olisimme pärjänneet puolet pienemmällä vaivalla. Varsinainen

eliittisotilasjoukkio te olettekin. Kuningas Emronin kor-
tit ovat todella kehnot, jos ne ovat teidän varassanne,
mies jatkoi.

Sitten hän tarttui Damaciaa lujan näköisellä otteella niskasta.

- Taisin luvata leikata seuraavan häiritsijän kielen, vai miten se meni, tyttö? mies kysyi, pyöräyttäen toisella kädellään tikarinsa Damacian kasvojen eteen.
- Älä, tyttö henkäisi, nyt jo selvästi peloissaan.
- Muistaakseni sanoin myös, että anelusta ei olisi apua, mies sanoi, painaen tikariaan yhä lähemmäs tytön kasvoja.

Damacia kiljui. Suljin silmäni. En voisi katsoa tätä.

- Suu kiinni, mies ärjäisi.

Damacia vaiken. Hetken aikaa oli aivan hiljaista. Sydämeni jyskytti rinnassani, kehoni tuntui voimattomalta. Keitä he oikein olivat, ja mitä he tahtoivat? Miksi he kohtelivat meitä näin? Avasin silmäni, ja pakotin itseni katsomaan, mitä tapahtui. Damacia tärisi miehen edessä silmin nähtävästi, ja kaikkien katseet olivat kiinnittyneet noihin kahteen.

- Vaikka toisaalta, mies sitten sanoi, lähes laiskasti – voisin minä leikata sinulta jotakin muutakin, kuin kielen, mies kiersi tytön ympäri, arvioiden tätä katseellaan.

Damacia rimpuili kokomustiin pukeutuneen miehen otteessa, ja silloin joukkion johtaja painoi tikarinsa hänen selkäänsä vasten, ja tyttö jäykistyi paikoilleen.

- Juuri niin. Sinuna pysyisin aivan paikallani, jos et halua, että minulle sattuu vahinko, mies sanoi.

Damacia henkäisi, ja samassa tikari liikahti, ja leikkasi yhdellä sulavalla liikkeellä poikki köydet, jotka olivat pitäneet hänen käsiään yhdessä.

- Lience paras lopettaa, ennen kuin he laskevat alleen, vapauttakaa heidät, mies sitten totesi, yhtäkkiä melkein

kyllästyneellä äänellä, ja viittasi muille hyökkääjille, jotka alkoivat yllättäen vapauttaa meitä köysistämme. Joku nirhaisi nilkkojani sitovat köydet poikki, ja seuraavaksi myös käteni vapautuivat. Sitten minun käskettiin nousta ylös.

LUKU 2.

Alessia

Mustiin asuihin pukeutunut joukkio alkoi riisua naamioitaan, ja kerääntyä suoraan riviin. Tunnistin joukosta ainakin Rayanin, vastaavan kouluttajamme, vaaleat hiukset ja kapeat kasvot. Mukana oli myös Saray, ensimmäisen tason vastaava kouluttaja, jonka korpinmustat hiukset ja arvokkaan, sotilaallisen tavan seistä tunnistaisin koska tahansa. Miksen siis tunnistanut heidän tuttuja hahmojaan äsken? Kaikki heistä näyttivät vakavilta, odottavilta. Suurin osa heistä oli minulle vieraita, mutta muutamat tutut kasvot saivat minut ymmärtämään, että hyökkäys ei ollut ollut aito, vaan testi, jonka olin mokannut heti alkumetreillä. Samanaikainen helpotus ja nöyryytys taistelivat sisälläni. En sentään sittenkään ollut onnistunut tapattamaan meitä kaikkia tarkkaamattomuudellani. Helpotus jäi tosin lyhytaikaiseksi, nähdessäni ylikomentajan pitkän, vaikutusvaltaisen hahmon ilmestyvän näkyville metsän laidasta.

– Riviin järjesty, alokkaat! hän ärjäisi heti, kun oli riittävän lähellä.

Liikuin muiden mukana, ja järjestäydyimme nopeasti, tehokkaasti riviin, vastapäätä kouluttajista koostuvaa riviä. Heti kun viimeinenkin alokas oli paikallaan, ylikomentaja alkoi harppoa edessämme. Tunsin, miten sydämeni syke kiihtyi, vatsaani puristi, kuin kylmä nyrkki olisi rusentanut sisuskaluni kasaan, käteni olivat jäiset, jalkani tärisivät, kun seurasin

hänen harppomistaan, ja vain odotin, koska askeleet pysähtyisivät eteeni.

- En edes tiedä, mistä minun pitäisi moitteeni aloittaa. Näen edessäni täysin kelvottoman joukon alokkaita, jotka kehtaavat kutsua itseään tuleviksi eliittisotilaiksi. Olette alittaneet riman niin maan perusteellisesti, että jopa minä olen lähes sanaton. Voitte vain kiittää onneanne, että kukaan muu kuin oma koulutusjoukkomme ei nähnyt häpeällistä suoritustanne. Teidät vangittiin ja sidottiin alle viidessä minuutissa toimintakelvottomiksi. Alle viidessä minuutissa, hän toisti, niin tyytymättömällä äänellä, että sävähdin.

En onnekseni ollut ainoa, joka painoi päänsä ankaran riipityksen edessä. Yritin pysyä pienenä ja näkymättömänä, vaikka tiesinhän minä, etten voisi välttää huomiolta. Ei mennytkään kauan, kun ylikomentaja pysähtyi eteeni, ja kohdisti tutun, armottoman katseensa minuun.

- Vartio, alokas Alessia. Mitä varten sinä luulet, että meillä on öisin henkilöitä vartiassa?

Ääntä ei tullut. Sanoja ei ollut. Hartiani kohosivat jännittyneinä ylöspäin, pidin katseeni maassa, ja kaikki mitä juuri nyt halusin, oli kaivautua syvälle maan sisään ja jäädä sinne.

- Vastaa minulle, alokas!
- Estämässä, ettei mitään tällaista tapahtuisi? kysyin, pienellä äänellä.

Nyt hän astahi terävän askelen lähemmäs minua. Nielaisin hermostuneena. Suljin silmäni hetkeksi, toivoen, että tämä olisi unta.

- Tarvitseeko minun todellakin joka kerta huomauttaa sinua erikseen samasta asiasta? Katse minuun, kun puhutellen sinua. Kun vastaat puhutteluun, vastaat ääneen. Onko selvä?

- Asia selvä, herra ylikomentaja. Pyydän anteeksi. Sanoin, että vartio on olemassa siksi, ettei mitään tällaista tapahtuisi, toistin sanani, nyt nostaen katseeni häneen, ja pakkottaen ääneni kuulumaan.

Hän nyökkäsi.

- Selitä minulle siis syy siihen, että sinun vartiovuorollasi joku pääsee hiipimään taaksesi täysin vapaasti, ja että tällainen joukko pääsee hyökkäämään kimppuunne ilman, että huomaat mitään?
- Olin ajatuksissani, herra ylikomentaja. Olen pahoillani tarkkaamattomuudestani.

Olin huomannut minikokoiset ozzyt. Mutta en joukkueellista metsässä piileskeleviä sotilaita. Rasahdus, jonka olin kuullut, oli tuskin tullut ozzyistä. Minä olin ohittanut sen liian kevyesti. Ajatus siitä, että kouluttajat olivat nähneet kuinka olin huomannut jotakin, ja sitten vain antanut asian olla tutkimatta sitä tarkemmin, oli nöyryyttävä.

- Pahoillaan oleminen on myöhäistä siinä vaiheessa, kun oma ja koulutustovereiden kurkku on viilletty auki. Toivon, että tämä harjoitus opetti sinulle edes sen verran, ylikomentaja sanoi.
- Kyllä opetti, herra ylikomentaja. Ei tapahdu toiste, vannon sen.

Hän tarkasteli minua niin pitkään, että poskiani alkoi kuumottaa. Hänen tummanharmaat silmänsä porautuivat omiini, ja katseessa näkyvä pettymys sai vatsani polttelemaan häpeästä.

- Henkilökohtaisesti, alovak Alessia, minä odotin sinulta huomattavasti enemmän. Sinä olisit pystynyt paljon parempaan.

Sanat lausuttiin hiljaa, mutta niiden painoa ei voinut kieltää. Leirillinen alokkaita ja kouluttajia oli täydellisen hiljaa, kaikkien huomion kiinnittyessä puhutteluun. Olin tottunut

Taistelu Berwiatin kuningaskunnan vapauttamisesta julman velho Azrielin otteesta jatkuu. Mitä tapahtuu, kun Berwiatin aidot kruununperilliset joutuvat itse pelaamaan tulevaisuudestaan ja oikeudestaan omaan verenperintöönsä? Eliittisotilaskoulutuksen panokset kasvavat pelin lähestyessä ja voiton tavoittelusta on maksettava hinta. Pelin säännöt alkavat konkretisoitua jokaiselle omalla tavallaan, kun selvitäkseen on tehtävä vaikeita valintoja. Kuinka paljon painaa sisaruus, ystävyys tai rakkaus, kun puntarin toisella puolella on kokonaisen kuningaskunnan kohtalo?

"Jos haluat pelata aikamme voimakkainta velhoa vastaan, pelaat hänen pelilaudallaan, tai et ollenkaan. Teet itse siirrot, mutta lauta ja sen nappulat ovat hänen. Et voi muuttaa pelilautaa, etkä pelin sääntöjä. Voit muuttaa vain laudalla tehtyjä siirtoja". Sinisen tulen tuhkaa on Eliittisotilaat -trilogian toinen osa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi